

LIBERDADE FRANCISCO MÔNICA E

8, 9 E 10 DE MARZO: Xuízo de Mónica Caballero e Francisco Solar

Mónica e Francisco serán xulgados os días 8, 9 e 10 de Marzo na sede da Audiencia Nacional de San Fernando de Henares. Estes dous compañeiros anarquistas foron detidos, xunto con tres persoas máis, o 13 de novembro de 2013 pola policía nacional, na chamada Operación Columna dirixida polo xuíz Eloy Velasco. Ás outras tres persoas arquivóuselles o caso, pero eles dous levan xa dous anos e catro meses en prisión preventiva. Acusáronles de pertencer ao Comando Insurreccional Mateo Morral, que reivindicou o ataque á Basílica do Pilar o 2 de Outubro de 2013, grupo ao cal a policía asocia dende un primeiro momento cos Grupos Anarquistas Coordinados. Este caso foi o primeiro da serie de golpes represivos preparados polo estado durante estes dous últimos anos contra anarquistas e antiautoritarixs, a primeira vez que a literatura policial relacionará a estos grupos coa FAI-FRI. Esta acusación repetirase nas seguintes operacións antiterroristas ao anarquismo, Pandora, Piñata, Ice... operacións que nos deixaron 48 detencións con acusacións de pertenza a organización terrorista, das cales 45 persoas

Francisco Solar, Xanero 2016.

«O poder en aspetos éticos importantes deron como resultado, entre outras coisas, o ir cada vez mais a remoção de monumentos esquerdistas, cittadins e demócratas cos que nadia temos que ver, eles sotremos que nos interrompos eliminar das nossas mãos. Aí contheno Poder que nos interrompos eliminar das nossas mãos. Aí contheno frontacão e ineritável, e necessaria para o crecemento político. De que forma diferenciados de quem defenden e respeitan o actual sistema? Cos nossos actos e a sua corrente?».

Mónica Cabrallo e Francisco Solar, Xuno 2015.

están a espera de xuízo, sen contar as detencións anteriores a este caso, como as dos cinco de Barcelona en 2013, “caso facebook” ou as últimas en Madrid o mes de febreiro deste ano, durante a representación dunha obra de monicreques, por apoloxía de terrorismo.

Neste proceso legal púidose ver a colaboración entre os estados chileno e español en materia antiterrorista, o papel da prensa neste tipo de casos represivos, filtrando información, facendo paralelismos con grupos armados, creando ese linchamento mediático. Tamén é reseñable a cantidade de irregularidades e de trabas que se puxeron ao longo destes dous anos, os trasladados de prisións, a dispersión, retención de cartas, a aceptación de probas por parte da acusación fóra de prazo, etc.

A petición fiscal é de 44 anos de prisión a cada un dos nosos compañeiros, polas acusacións de pertenza a organización terrorista, estragos, lesións e conspiración. Cando saíu a petición fiscal, hai uns meses, apareceron dúas acusacións particulares, unha dunha testemuña que sostén que tivo un traumatismo leve no oído e a outra do Cabildo de Zaragoza.

Nos últimos anos, presenciamos un ciclo de loitas máis ou menos combativas, o fin de grupos armados co consecuente sinalamento a outros inimigos internos, o intento

Francisco Solar, Mayo 2015

«A vida é, entre outras coisas, um constante intento por superar obstáculos e o cerrado é um deles. Um obstáculo duro que precisa ser destruído para que o mundo que o sustenta, junto ao Estado que limita e subordina, seja removido. É um obstáculo que supera o espaço físico que o representa sendo parte das relações impostas pelo Poder baseadas na encarnação da nossa miséria. É, em definitiva, o fundamento da sociedade»

Cada letra comumice, cada extenso solidário, cada sorriso destrói o medo das cristas, cada palabrinha insinuaça já que o que antes provocava medo respeito, tosse de intimidar, boce alheia e anima. Canto mal insuperável, e fodemos coa nosa obstinação saltar elevadas barreiras e destuir os grossos muros, elminia o illamamento e romper a incrustação»

“Um dos elementos mais preverosas é mais profissões da realidade carreiraria do Estado Espírito Santo e o resto da dispersão. O resto de estar a 700 ou 1000 km da sua gente querida, do seu entorno mais cerca no é uma forma ampliada de castigo e não só de punição que cada semana cruzan a península para sair nhas comfamiliexs que nhas joruma mais de ilhamento e un dos desafios da solidarista. É nhas joruma mais de ilhamento e un dos desafios da solidarista. Un factor importante que afecta a calyureta iniciativa driadade.

presentación amedrentadora que jagua sabía las consecuencias de positi-
caronarse na sua contra. Non é nadada novoa»

E probabilmente é o caminho de endirecimento dos mecanismos que no futuro nos darão mais conforto, o poder que terá para os anarquistas unida

“Liberdade e direito sona contraditório. Como anarquistas entendemos que mentiras maiores direitos se oportuna maiores fortes se tornam estados e, por ende, o nosso somente é maior. Não por ser a opinião dos que mentem maiores direitos se oportuna maiores fortes se tornam estados democráticos, deixaria de ser, pelo contrário, sua inexistência naturaliza-se desta forma softilíssima. Somos fantantes, contanto que a categoria de cidadãos, buscamos incansável e ouvidamente ser individuos creios e non estamos dispostos a mentir mais estabagis nossas cidades. A luta pelos direitos da

«e digana é a mina beléixa diaria»

«Entendemos a solidariedade como a constante posta en prática a nossas ideias anarquistas, en todas as suas formas, que fan ente a ao tumulto que aquela nadia termina, que todo segue no carreiro ou aíla. Dende onde se estea: nun un minuto de silencio e toda unha vila. No interior das prisões sae a refletir a maior basura da sociedade. Aqui dentro macabreza ao individuo no mais profundo da sua esencia, o chantaxe e manipulación por parte dos tentaculos do Pou da misericordia e transformar como política de reinsertion social. Así

PALABRAS DÉNDE OS CENTROS DE EXTREMÍNIO

PALABRAS DÉNDE OS CENTROS DE EXTREMISMO

NIN INOCENTES NIN CULPABLES: SIMPLEMENTE ANABOQUISTAS.

por institucionalizar todos os movementos sociais, etc. O estado usará todas as súas armas para defenderse atacando aquilo que non poida assimilar, neste caso, as ideas e prácticas anarquistas. Non caeremos nas súas dinámicas nin linguaxe, superando o binomio inocente-culpable. Encaixaremos os golpes e seguiremos na loita, non deixaremos a ningún compañeiro só nas garras do estado. Contra toda autoridade.

Força e liberdade para Mónica e Francisco e todos os loitadores presos e perseguidos!

Ata que a última gaiola quede baleira...

Morte ao estado e viva a anarquia

‘Persíguennos? E ben: é lóxico que nos persigan, porque nós somos unha ameaza constante contra o sistema que eles representan. Para que non se nos persiga debemos axustarnos a súas leis, amoldarnos a elas, integrarnos ao seu sistema, burocratizarnos ata o miolo e ser uns perfeitos traidores... Pero, é que queremos ser así? Non. entón, a nosa práctica cotiá debe nutrirse da nosa imaxinación creadora, a nosa forza reside na nosa capacidade de resistencia. Poderán quebrarnos, pero non podemos xamáis dobrégarnos ante ninguén’.

Buenaventura Durruti

A AUDIENCIA NACIONAL

Sen dúbida o tribunal que mais sementou o terror entre as rebeldes e revolucionarios na ditadura franquista (xunto cos tribunais militares) foi o infame Tribunal de Orde Público. Este tribunal foi creado para xulgar os delitos políticos pola vía xudicial civil, alonxando así estes da xurisdición militar e dar a aspecto de que o réxime franquista non era unha terrible ditadura se non unha "democracia orgánica" e lavala súa imaxe a nivel internacional. Durante a transición centos de presos e presas políticas, que abarrotaban os cárceres franquistas, pasaron polas salas de tan insigne tribunal antes de seren condeados. Sindicalistas, anarquistas, comunistas, nacionalistas revolucionarios e incluso demócratas probaron nas súas carnes os rigores do TOP.

Este foi derogado en 1977 pero, ironías do destino, ao día seguinte da súa derogación foi creada (25 de maio de 1977) a Audiencia Nacional, como tribunal especial para xulgar, con xurisdición nacional (algo inaudito nunha democracia e que incluso contradí a división xurídico-administrativa e política do Estado español), delitos de "terrorismo", narcotráfico, críme organizado e corrupción.

En xuño de 1977, é dicir, apenas unha semana despois da creación deste tribunal, sucesor do TOP, celebráranse as primeiras eleccións "libres" dende 1939. Nestas íase a elixir o goberno que, aplicando a reforma xurídico-política que as cortes franquistas estableceron en 1976 restaurando a monarquía borbónica, levaría o país cara un sistema democrático.

En 1978 sancionárase a constitución española, ándalvixente, e celebráranse os pactos da Moncloa para definir como produciríase dita transición cara a democracia. Finalmente en 1979 celebráranse as primeiras eleccións democráticas. Antes iso si, tñíase que manter o orde, por iso o novo e democrático TOP para xulgar os novos delitos políticos, é dicir os que levan o estigmatizado epígrafe de "terrorismo", crearíase antes de que nacera a propia democracia.

O Estado é o Estado e non entende de rexímenes, estes so serven para administralo mellor; so entende de manter o orde e a autoridade, é dicir, a opresión.

OPERACIÓN PANDORA I

O 16 de Decembro de 2014, os Mossos d'Esquadra detéñen a 11 anarquistas en Barcelona, Sabadell, Manresa e Madrid. 7 das cales estiveron máis de un mes encerrados en prisión preventiva. Actualmente todos se atopan en liberdade á espera de xuizo.

VIOLENCIA

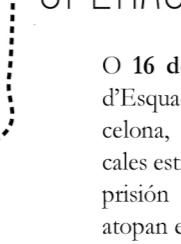
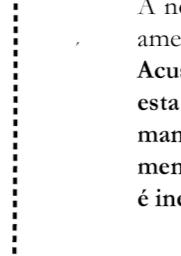
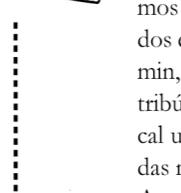
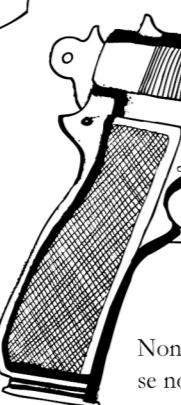
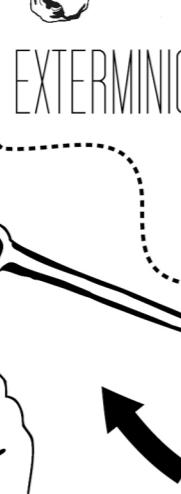
Non é posible manter a orde social se non é baixo o uso sistemático da violencia. Non traballamos toda a vida por amor ao traballo, se non polo medo a morrer de fame; non inverteríamos o fruto deste traballo en malvivir se puidéramos evitalo; non aguantaríamos a xefes e outras personaxes depreciables... Un mundo no que a terra e os recursos naturais foron arrebatados por grandes Estados e empresas que nos din con xesto misericordioso "poderás obter algunas migallas se te pasas toda a túa vida traballando para mim, para logo volver a enriquecerme gastándolas nos recursos que produzo grazas ao teu traballo"; no cal o espazo divídese e distribúese en función a uns intereses políticos e económicos e contrólannos e roubannos para poder movernos dun lado a outro; no cal unhas persoas teñen apenas algo mentres outras téñeno todo; no cal poden decidir o prezo das nosas vidas, as consecuencias das nosas accións ou o valor do noso traballo; un mundo como este non podería existir sen cárceres, policías, guerras e armas. A nosa existencia é en si mesma baixo unha condición de permanente violencia, espolio e abuso, e é sostida baixo a ameaza da miseria, a marxinación, a prisión ou a morte.

Acusar de violencia á resposta e ao uso da força ante esta situación é basta demagogoxia. O conflito existe en tanto que esta violencia do sistema se reproduce e existen diferentes intereses confrontados. Sendo así, a paz social só pode ser mantida coa represión e a inxustiza. Os nosos actos só son a expresión dun conflito social que existe, e seguirá existindo mentres nós existamos e non teñamos a liberdade e autonomía para vivir as nosas vidas como queremos. A guerra social é inevitable e está sendo librada dende diferentes frontes, quedarse inmóbil ante ela é submisión e complicidáde.

CÁRCERES

Ao redor de 200 persoas mórren cada ano entre os muros das prisiñas españolas, sen contar coa cantidade de elas que son postas liberdade ou levadas ao hospital antes de morrer para non engrosar máis estas cifras. Isto representa unha tasa de mortalidade moito maior entre a poboación reclusa que entre a de fora das cárceres. Tendo en conta a situación de máxima vixilancia e control á que son sometidas as persoas reclusas, parece increíble que a droga, os suicidios, a enfermedade e outras causas estén a orde do día nos presidios, pero non é outra causa que a confirmación estadística de que o cárcere non é outra causa que un centro de exterminio.

EXTERMINIO

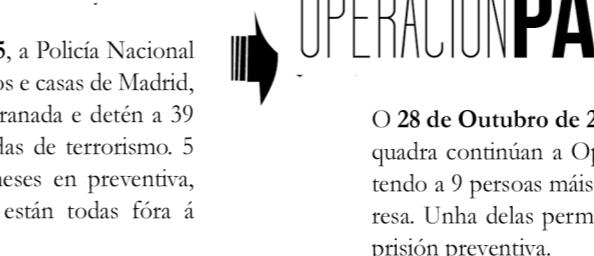
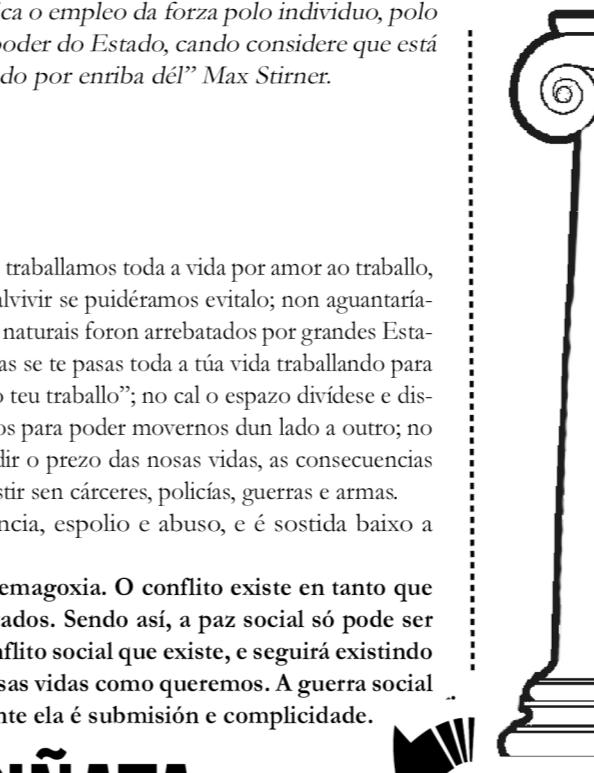
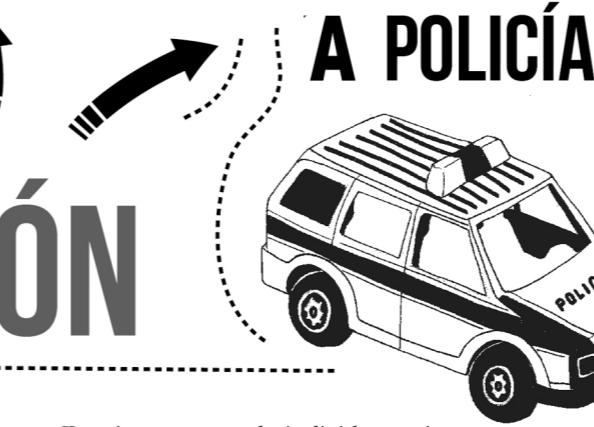
OPERACIÓN PIÑATA

O 30 de Marzo de 2015, a Policía Nacional irrompe en varios espazos e casas de Madrid, Barcelona, Palencia e Granada e detén a 39 persoas, 15 delas acusadas de terrorismo. 5 permaneceron varios meses en preventiva, ándalvixente que actualmente están todas fóra á espera de xuizo.

PREVENTIVA

O 24,77% das persoas encarceradas nos centros de exterminio do Estado Español están privadas de liberdade sen sequera ser declaradas culpables, isto é, están encerradas de maneira preventiva. Isto evidencia a farsa que realmente representa o discurso democrático da xusticia e o dereito, e desvela a verdadeira función dos sistemas punitivos, que actúan para amedrentar, castigar e aillar todo o que conforme unha irregularidade ou ameaza para o orden social que nos impuxeron.

A POLICÍA

OPERACIÓN PANDORA II

O 28 de Outubro de 2015, os Mossos d'Esquadra continúan a Operación Pandora detendo a 9 persoas máis en Barcelona e Manresa. Unha das delas permaneceu un mes baixo prisión preventiva.

A PRENSA APUNTA

Este lema tan común vén motivado porque na prensa (medios de comunicación en xeral) as cuestións e noticias trátanse de xeito ideolóxico. Os novos delitos políticos, os de terrorismo, veñen reflectidos nos medios tal e como saen os gabinetes de prensa da policía. A suposta imparcialidade que se lle outorga á prensa é falsa e o contraste da información nula. Isto é lóxico, os mass-media son un negocio. Buscan gañar diñeiro polo que as ventas teñen que subir, co que se alimenta o morbo e o sensacionalismo. Pero paradoxicamente, salvo contadas excepcións, ningún medio gaña diñeiro se non que o perde e áinda así segue adiante. ¿Por que? Porque os medios más que un negocio son a principal vía de adoutrinamento e propaganda do sistema baixo o que vivimos. Crean opinión, para iso están. Resaltan certas cousas e omiten outras, ou distorsionan moito (cando sinxelamente non minten) por cuestións políticas: servir ao status quo.

E é que simplemente áinda que non exista xa a censura (vendo certos casos é cada vez más difícil facer esta afirmación), si que existen as liñas editoriais, marcadas polo propietario dos medios: o Estado, a Igrexa, as grandes corporacións,... todos cun mesmo interéz: perpetuar o dominio que exercen. Ademais hai factores más humanos e mundanos. O xornalista ten unha hipoteca que pagar, unha familia que manter e unha carreira que quere lanzar, e se se porta ben, como bo traballador que agacha a cabeza e fai o que se lle di, obtén o seu salario e melloras na súa posición... quizais un ascenso, quizais o tan cotizado posto de xefe de gabinete de prensa da policía, dalgún partido ou dalgúnha institución (posto prestixioso e ben pagado).

E cando a información non sae dun ministerio, sae da investigación propia encamiñada a reforzar e xustificar a liña editorial (ás veces incluso contra o goberno, pero nunca contra o sistema). Sensacionalismo, mentira, morbo, descalificación, illamento de rebeldes e disidentes, normalización da opresión... e é que a prensa apunta e a policía dispara. Non en van é o cuarto poder e como todo tipo de poder debe ser combatido e destruído. ¿soldas de prensa? ¿declaracións aos medios? Si, cando sexamos ministros ou aspirantes a elo... ¡Ai, non! ¡Que somos anarquistas!, estamos en contra o poder, contra os gobernos, contra os aspirantes a gobernar, e consecuentemente polo xa exposto, contra os medios, nosos inimigos. ¿faste amigo de quien se chivatea de ti e te difama? Pois iso.

OPERACIÓN ICE

O 4 de Novembro de 2015, a Policía Nacional detén a 5 persoas do colectivo Straight Edge Madrid. Dúas delas son encerradas baixo prisión preventiva. Unha durante unhas semanas e a outra, Nahuel, continúa encarcerada.